

॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ अवघोटितयाश्लक्ष्णीकृतया ॥ १४ ॥ अभ्याशस्थोपिनिकटस्थोपिनापश्यकीडासक्तं राजानमिति शेषः ॥ १५ ॥ प्रयोजनं कर्तव्यं ॥ १६ ॥ १७ ॥ अतिमुक्तकवगारं वासंती गृहं
तामब्रवीद्राजा कस्यासि भद्रे कावात्वमिति ॥ सा प्रत्युवाच कन्यास्मीति तां राजोवाचार्थी त्वया ह मिति ॥ १० ॥ अथोवाच कन्या समयेनाहं शक्या त्वया लब्धुना
न्यथेति राजा तां समयमपृच्छत् ॥ कन्योवाच नोदकं मे दर्शयितव्यमिति ॥ ११ ॥ सराजा तां वाढमित्युक्त्वा तामुपये मेकृतो द्वाहश्च राजा परीक्षित्वा डमानो मुदा
परमया युक्तस्तूष्णीं संगम्य तया सहास्ते ॥ १२ ॥ ततस्तत्रैवासीने राजनिसेनान्वगच्छत् ॥ १३ ॥ सा सेनोपविष्टं राजानं परिवार्यातिष्ठत्यर्थाश्वस्तश्च राजा तयैव
सहं शिविकया प्रायादवघोटितया सखं नगरमनुप्राप्य रहसितया सहास्ते ॥ १४ ॥ तत्राभ्याशस्थोपिकश्चिन्नापश्यदथ प्रधानामात्योभ्याशचरास्तस्य स्त्रियो
पृच्छत् ॥ १५ ॥ किमत्र प्रयोजनं वर्तते इत्यथाब्रुवंस्तास्त्रियः ॥ १६ ॥ अपूर्वमिव पश्याम उदकं नात्र नीयत इत्यथामात्यो नुदकं वनं कारयित्वा दारवक्षं बहुपुष्प
फलमूलं तस्य मध्ये मुक्ताजालमयीं पार्श्वे वापीं गूढां सुधासलिललिप्तां सरहस्युपगम्य राजानमब्रवीत् ॥ १७ ॥ वनमिदमुदारकं साध्वत्ररम्यतामिति ॥ १८ ॥ सत
स्यवचनात्तयैव सह देव्या तद्वनं प्राविशत् सकदाचित् तस्मिन्कानने रम्येतयैव सह व्यवहारदथ क्षुत्तृष्णादितः श्रांतोऽतिमुक्तकागारमपश्यत् ॥ १९ ॥ तत्र विश्व
राजा सह प्रियया सुधारुतां विमलां सलिलपूर्णां वापीमपश्यत् ॥ २० ॥ दृष्ट्वैव च तां तस्याश्चर्तरे सहैव तया देव्या वा तिष्ठत् ॥ २१ ॥ अथ तां देवीं सराजा ब्रवीत्सा
ध्ववतरवापी सलिलमिति ॥ सा तद्वचः श्रुत्वा वतीर्य वापीं न्यमज्जन्न पुनरुदमज्जत् ॥ २२ ॥ तां समृग्यमाणो राजानापश्यद्वापीमथ निःस्त्राव्य मंडूकं श्वभ्रमुखे
दृष्ट्वा कुद्धा ज्ञापयामास सराजा ॥ २३ ॥ सर्वत्र मंडूकवधः क्रियतामिति यो मयार्थी समांशुत मंडूकोपायनमादायोपतिष्ठेदिति ॥ २४ ॥ अथ मंडूकवधे घोरे क्रि
यमाणे दिक्षु सर्वासु मंडूकान् भयमाविवेश ते भीता मंडूकरा ज्ञेयथावृत्तं न्यवेदयन् ॥ २५ ॥ ततो मंडूकरा त्तापसवेषधारी राजानमभ्यगच्छदुपेत्य चैनमुवा
च ॥ २६ ॥ माराजन् क्रोधवशं गमः प्रसादं कुरु नार्हसि मंडूकानामनपराधिनां वधं कर्तुमिति श्लोकौ चात्र भवतः ॥ २७ ॥ मामंडूकान् जिघांसत्वं कोपं संधार
याच्युत ॥ प्रक्षीयते धनो द्रेको जनानामविजानतां ॥ २८ ॥ प्रतिजानीहि नैतां स्त्वं प्राप्य क्रोधं विमोक्ष्यसि ॥ अलंकृत्वा तवाधर्मं मंडूकैः किं हतैर्हिते ॥ २९ ॥ तमेवं वा
दिनमिष्टजनशोकपरीतात्मा राजाथोवाच ॥ ३० ॥

॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ धनो द्रेकः श्रीतपसोरुत्कर्षः ॥ २८ ॥ प्रतिजानीहि निश्चयं कुरु प्राप्य प्राप्य मृत्युं क्रोधं स्त्रीशोकजं अलंकृत्वा माकुरु ॥ २९ ॥ ३० ॥